

12. TĒMA 13. – 19. SEPTEMBRIS

NĀVE UN AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 11:11; Jāņa 1:1-4; Lūk. 8:54, 55; Jāņa 5:28, 29; Mat. 5:22, 29; Jāņa 11:38-44.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad Jēzus viņai sacīja: „ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!”” (Jāņa 11:25)

Cilvēkiem ir iedzimts pretīgums pret nāvi, jo mēs esam radīti tikai dzīvei, nevis nāvei. Nāve ir iebrucējs. Tā nebija paredzēta.

Tieši tāpēc Savā zemes kalpošanas laikā Jēzus parādīja bezgalīgu līdzjūtību tiem, kas bija zaudējuši tuviniekus. Redzot Naines atraitni, kas veda uz kapu savu vienīgo dēlu, „Kungs iežēlojās par viņu un tai sacīja: „Neraudi!”” (Lūk. 7:13) Sirdī salauztajam tēvam, kam tikko bija nomirusi 12 gadīgā meitiņa, Kristus mierinādams sacīja: „Nebīsties, tikai tici!” (Marka 5:36) Katru reizi, kad nāve skar mūsu mīļos, Jēzu aizkustina mūsu ciešanas. Viņa līdzjūtīgā sirds raud kopā ar mums.

Bet Kristus ne tikai raud. Uzvarot nāvi, pats mirstot un augšāmceļoties, Viņam pieder nāves atslēgas un Viņš apsola piecelt ikvienu, kas Viņā tic mūžīgajai dzīvei. Tas ir vislielākais apsoliņums, kāds mums ir dots Dieva Vārdā; citādi, ja nāvei piederētu pēdējais vārds, visa mūsu dzīve un viss, ko mēs esam paveikuši, būtu veltīgs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. septembrī!

Mirušo stāvoklis

Vecās Derības autori konsekventi uzskatīja, ka cilvēks ir nedalāma dzīva būtne. Dažādie ebreju vārdi, kas parasti tulkoti kā „miesa”, „dvēsele” un „gars”, ir tikai alternatīvs veids, kā no dažādiem skatpunktiem raksturot cilvēku kā vienotu veselumu. Saskaņā ar šo skatījumu, Raksti izmanto dažādas metaforas, lai aprakstītu nāvi. Starp tiem ir vārds „miegs”, kas ir atbilstošs simbols, lai atspoguļotu Bībeles izpratni par mirušo stāvokli (sk. Īj. 3:11-13, 14:12; Ps. 13:3; Jer. 51:39; Dan. 12:2). Nāve ir dzīvības beigas. Nāve ir bezapziņas stāvoklis, kurā nav nekādu domu, ne emociju, ne darbu, ne arī jēlkādu attiecību (Māc. 9:5, 6, 10; Ps. 115:17; 146:4).

Jēzus laikā tomēr šo izpratni par cilvēku un īpaši par nāvi izaicināja pagānu duālistiskā ideja par dvēseles nemirstību, kas ātri izplatījās visā zināmajā pasaulē.

Kā Jēzus aprakstīja Sava drauga Lācara nāvi? Sk. Jāņa 11:11. _____

Neskatoties uz šo un citiem pantiem, daudzi kristieši apgalvo, ka Jēzus ticēja dvēseles nemirstībai, jo Viņš teica zaglim pie krusta: „Patiesi es tev saku: šodien tu būsi ar mani paradīzē.” (Lūk. 23:43) Šī panta nozīme pilnībā mainās, atkarībā no tā, kur tiek ielikta pieturzīme. (Vissenākajos Jaunās Derības manuskriptos pieturzīmju nav.) Ja pieturzīmi liek aiz „saku”, kā šo pantu tulko lielākā daļa Bībeles versiju, tad tas nozīmē, ka Jēzus un zaglis devās uz paradīzi tajā pašā dienā. Ja pieturzīme ir aiz „šodien”, tad pants nozīmē, ka Jēzus apsoltīja zaglim glābšanu nākotnē. Patiesībā Jēzus vārdi uzsver pārliecību par glābšanu, nevis laiku, kad zaglis ieies Debesīs. To apstiprina konteksts. Sāksim ar to, ka zaglis nelūdza pārceļšanu Debesīs tūlīt pēc nāves, bet drīzāk – lai Kungs atceras viņu, kad Viņš nonāks Savā valstībā. Vēl vairāk, trīs dienas vēlāk Jēzus pats apstiprināja, ka Viņš vēl nav bijis paradīzē (Jāņa 20:17). Tāpēc šis pants nemāca, ka mirušo dvēseles dodas uz Debesīm uzreiz pēc nāves.

Tā kā mēs saprotam nāvi kā bezapziņas miegu, kāpēc mācība par augšāmcelšanos mums ir tik svarīga? _____

Augšāmcelšanās cerība

Radot pasauli, „Kungs Dievs izveidoja no zemes pīšļiem cilvēku un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu”. Rezultātā „cilvēks kļuva par dzīvu būtī” (1. Moz. 2:7). Kamēr Dievs saglabā dzīvības dvašu dzīvos radījumos, tikmēr viņi ir dzīvi. Bet, kad Viņš tiem dzīvības elpu atņem, tie mirst un atgriežas pīšļos (Ps. 104:29, Māc. 12:7). Tas nav patvaļīgs Dieva lēmums. Tās ir neizbēgamas grēka sekas. Bet labā vēsts ir tā, ka, pateicoties Kristum, pat nāvē ir cerība.

Izlasi Jāņa 1:1-4! Kas ir ietverts šajos pantos tāds, kas parāda mums Jēzus spēku uzmodināt mirušos? _____

Kristum ir dzīvība Sevī, jo Viņš ir dzīvība (Jāņa 14:6). Viņš radīja visu, un Viņam ir vara dot dzīvību, kam vien Viņš vēlas (Jāņa 5:21). Tādējādi Viņš var uzmodināt mirušos.

Kā notiek augšāmcelšana? Sk. Lūk. 8:54, 55. _____

Saskaņā ar Bībeli augšāmcelšanās ir nāves atcelšana. Dzīvība tiek atjaunota, kad dzīvības elpa no Dieva atgriežas cilvēkā. Tā Lūka paskaidroja Jaira meitiņas augšāmcelšanos. Uzzinājis, ka 12 gadus vecā meitiņa ir nomirusi, Jēzus devās uz viņas māju un apraudātājiem teica, ka viņa guļ. Tad Viņš, „satvēris tās roku, sauca: „Bērns, mosties!” Un tā sāka elpot un tūlīt piecēlās, un viņš lika dot tai ēst.” (Lūk. 8:54, 55) Pēc Jēzus dievišķās pavēles dzīvības princips, ko piešķir Dievs, atgriezās meitenē. Grieķu valodā vārds, ko izmantoja Lūka, – „pneuma” nozīmē „vējš”, „elpa” vai „gars”. Kad Bībele izmanto to saistībā ar cilvēku, tas nekad nenozīmē apzinātu esamību, kas spēj eksistēt atsevišķi no ķermeņa. Šajā pantā tas skaidri attiecināts uz dzīvības dvašu.

Nāve ir tik pierasta, ka mēs to uzskatām par normālu. Tomēr kā mēs varam mācīties uzticēties Dieva mūžīgās dzīvības apsolījumiem, pat ja arī tagad nāve liekas uzvarētāja? _____

Augšāmcelšanās un tiesa

Tas, ko mēs līdz šim esam pētījuši, var likt mums domāt, ka augšāmcelšanās būs tikai dažiem. Bet Jēzus apstiprināja, ka pienāks laiks, kad "visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un izeis ārā" (Jāņa 5:28, 29). Ticīgie un neticīgie, taisnie un grēcinieki, glābtie un pazudušie – visi tiks uzcelti. Kā Pāvils paziņoja: „Būs mirušo – gan taisno, gan netaisno – augšāmcelšanās.” (Ap. d. 24:15)

Lai gan visi beigās uzmodīsies no mirušajiem, visi piedzīvos tikai vienu no diviem mūžīgajiem likteņiem. Kādi tie ir? Jāņa 5:28, 29. _____

Augšāmcelšanās universālums nenozīmē, ka pēdējā dienā ikviens tiks ielaists svētlaimīgajā un prieka pilnajā mūžīgajā dzīvē. „Daudzi, kas atdusas zemes priekšos, celsies – citi mūžīgai dzīvei, citi mūžīgam kaunam un negodam.” (Dan. 12:2)

Bībele māca, ka Dieva tiesā nāks katra cilvēka dzīve, izlemjot katra, kas jebkad ir dzīvojis, mūžīgo likteni (Māc. 12:14; Rom. 2:1-11). Tomēr dievišķā sprieduma izpilde nenotiek tūlīt pēc katra cilvēka nāves, bet tikai pēc viņa augšāmcelšanās. Līdz tam gan izglābtie, gan pazudušie guļ bez apziņas priekšos. Augšāmcelšanās pati par sevi nav ne alga, ne sods. Tā ir priekšnosacījums, lai saņemtu mūžīgo dzīvību vai nosodījumu.

Runājot par divām augšāmcelšanās, Jēzus norādīja, ka mūsu liktenis tiks izlemts, pamatojoties uz mūsu darbu (labo vai ļauno) morālo kvalitāti. Šis fakts tomēr nenozīmē, ka darbi mūs glābj. Tieši pretēji, Jēzus skaidri mācīja, ka mūsu glābšana ir atkarīga tikai un vienīgi no mūsu ticības Viņam kā Glābējam (Jāņa 3:16). Kāpēc tad darbi tiek ņemti vērā? Tie parāda, vai mūsu ticība Kristū un mūsu nodošanās Viņam ir patiesa vai ne (Jēk. 2:18). Mūsu darbi parāda, vai mēs vēl joprojām esam „miruši savos grēkos un pārkāpumos” (Ef. 2:1) vai „miruši grēkam, bet dzīvi Dievam Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:11).

Pārdomā mūžīgo likteni, kas sagaida katru no mums! Ja kaut kas atrodas starp tevi un mūžīgo dzīvību, kāpēc tieši tagad neizvēlēties atbrīvoties no tā? Galu gala, kas var būt tik vērts, lai tā dēļ zaudētu mūžību? _____

Ko Jēzus teica par eli

Runājot par nāvi un netaisno sodu, Jēzus izmantoja divus grieķu vārdus: „hadēs” un „gehenna”. Ņemot vērā populāro uzskatu par „elles” nozīmi, mums vajadzētu to rūpīgi pārdomāt.

„Hadēs” atbilst ebreju vārdam „she’ol”, Vecajā Derībā visbiežāk sastopamajam mirušo valstības apzīmējumam. Šie vārdi vienkārši aino kapu vai vietu, kur nonāk visi pēc nāves, kam nav nekādas saistības ar sodu vai atalgojumu. Tomēr ir viens pants, kur „hadēs”, šķiet, ir saistīts ar sodu. Tā ir līdzība par bagāto vīru un Lācaru.

Izlasi Lūk. 16:19-31! Kāda ir galvenā mācība, ko pauž šī līdzība? (Sk. ģpaši 27.-31. pantu.) Kāpēc ir nepareizi izmantot šo līdzību, lai mācītu, ka cilvēki tūlīt pēc nāves nonāk paradīzē vai ellē?_____

Šī līdzība nerunā par cilvēka stāvokli nāvē. Populārs, bet pretbībelisks uzskats, pie kā turējās daudzi Jēzus laikabiedri, nodrošināja tikai fonu šai līdzībai, kas sniedz svarīgu mācību: mūsu nākotnes likteni nosaka lēmumi, ko ik dienas pieņemam šajā dzīvē. Ja mēs atmetam mums doto Dieva gaismu šeit, tad pēc nāves nav vairs nekādu iespēju. Jebkurš mēģinājums skaidrot šo līdzību burtiski noved neatrisināmās problēmās. Patiesībā šķiet, ka detaļas ainojumā ir ar nolūku neveiklas, lai parādītu mums, ka Jēzus nodoms nebija, lai Viņa vārdi tiktu uztverti burtiski, bet gan simboliski.

Kādus brīdinājumus Jēzus izteica par eli? Sk. Mat. 5:22, 29, 30; 23:33._____

Daudzos Bībeles tulkojumos vārds “elle” no Jēzus lūpām izskan vienpadsmit reizes. Viņš patiesībā izmanto grieķu vārdu „gehenna”, kas nāk no ebreju vārda „Gē Hinnom”, „Hinas ieleja”. Saskaņā ar Veco Derību šajā šaurajā aizā uz dienvidiem no Jeruzālemes ķēniņi Ahazs un Manase izveda šausminošos pagānu rituālus, sadedzinot bērnus Moleham (2. Laiku 28:3, 33:6). Vēlāk dievbijīgais ķēniņš Josija šo praksi apstādināja (2. Ķēn. 23:10). Tajā izdarīto grēku dēļ Jeremija pravietoja, ka Dievs padarīs šo vietu par „slepkavu ieleju” (Jer. 7:32, 33; 19:6). Tādējādi jūdiem ieleja bija kļuvusi par pēdējās tiesas simbolu un nenozēlojošo cilvēku sodu. Jēzus izmantoja šo vārdu simboliski, nepaskaidrojot nekādas detaļas attiecībā uz soda izpildes laiku un vietu, ko mēs atrodam citās vietās Bībelē. Tāpēc elle nav mūžīgā soda vieta.

Jēzus uzvarēja nāvi

Kāpēc Lācara augšāmcelšanās bija Kristus zemes kalpošanas galvenais brīnums? Sk. Jāņa 11:38-44. _____

Lai gan Jēzus bija vēl divus piecēlis no mirušajiem, neviens no šiem gadījumiem nebija tik dramatisks kā šis. Lācars bija miris četras dienas – to Marta apstiprināja pie kapa. Jēzus izdarīja brīnumu gaišā dienas laikā cienījamu liecinieku pūļa priekšā, kas bija no Jeruzālemes. Pierādījumi bija neapstrīdami.

Tomēr daudz svarīgāka nekā Lācara augšāmcelšanās bija paša Jēzus augšāmcelšanās. Tā kā Viņam ir dzīvība Sevī, Viņam ir ne tikai spēks uzmodināt no mirušajiem un dot dzīvību, kam Viņš vēlas (Jāņa 5:21), bet Viņam ir arī vara atdot Savu paša dzīvību un to atkal atgūt (Jāņa 10:17, 18). Viņa augšāmcelšanās to pārliecinoši pierādīja.

Kāda ir saistība starp Kristus augšāmcelšanos un mūsējo? Kāpēc Viņa augšāmcelšanās ir tik svarīga mūsu dzīvei? Sk. 1. Kor. 15:17-20. _____

Kristus spēks salauzt nāves važas ir neapstrīdams. Viņš uzcēlās no kapa kā pirmais auglis no tiem, kas ir aizmiguši Viņā. Viņa augšāmcelšanās ir garantija ikviena ticīgā augšāmcelšanai, jo Viņam ir nāves atslēgas (Atkl. 1:17, 18).

„Ticīgajam Kristus ir augšāmcelšanās un dzīvība. Mūsu Pestītājā dzīvība, kas bija pazaudēta grēka dēļ, ir atjaunota. Jo Viņam ir dzīvība Sevī, lai atdzīvinātu, ko Viņš vēlas: Viņam ir tiesības piešķirt nemirstību. Dzīvību, ko Viņš atdeva kā cilvēks, Viņš atgūst atpakaļ un dod to cilvēcei.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 786., 787. lpp.)

Bija cilvēki, kas izvēlējās, lai viņu ķermenis tiktu sasaldēts ticībā, ka zinātne atklās, kā viņu atgriezt dzīvē. Līdz šim izredzes nav pārāk lielas, vai ne? Nāve ir tik spēcīga, ka tikai Viņš, kas radīja dzīvību, to var atjaunot. Ko šī patiesība mums stāsta par to, kāpēc mums ir jāuzticas tam, ka Jēzus var un grib mūs uzmodināt tā, kā Viņš apsolīja? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaļas „Lācar, nāc ārā!” 524.-536. lpp. un „Kungs ir augšāmcēlies” 779.-787. lpp.

„Dieva Dēla balss sauc ārā aizmigušos svētos. Viņš uzlūko taisno kapus un tad, savas rokas pret Debesīm pacēlis, saka: "Uzmostieties, uzmostieties, uzmostieties jūs, kas guļat pīšļos, un celieties augšā!" Visā zemes garumā un platumā mirušie dzirdēs šo balsi, un tie, kas dzirdēs, dzīvos. [...] Nemirstīgā godībā tērpti, tie nāks ārā no nāves cietuma un sauks: "Nāve, kur ir tavs dzelons? Elle (kaps), kur ir tava uzvara?" (1. Kor. 15:55, Glika tulk.) Tad dzīvie taisnie un uzmodinātie svētie apvienos savas balsis ilgstošās, līksmās uzvaras gaviļēs.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 644. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Mēs visi cīnāmies ar nāves realitāti, šķietamo dzīvības galu un bezjēdzību. Ja nav Dieva, kā daudzi uzskata, nav mūžīgās dzīvības cerības un nav augšāmcelšanās, tad kāda ir nozīme cilvēka dzīvei? Ko gan tā var nozīmēt, ja ātrāk vai vēlāk ikviens, kas jebkad ir dzīvojis, mirst, un visas atmiņas par viņu izgaist uz mūžīgiem laikiem? Kā mūsu izpratne par augšāmcelšanos atbild uz šo citādi neatrisināmo dilemmu?

2. Kādas briesmas ietver uzskats par dvēseles nemirstību? Kāpēc sātans ir dedzīgs izplatīt šo pretbībelisko uzskatu? Kāda loma šai idejai būs gala laika reliģiskajā scenārijā? Padomājiet par potenciālajiem maldiem, no kuriem ir pasargāti tie, kas saprot nāvi kā miegu līdz pat augšāmcelšanai!
